

14a edició

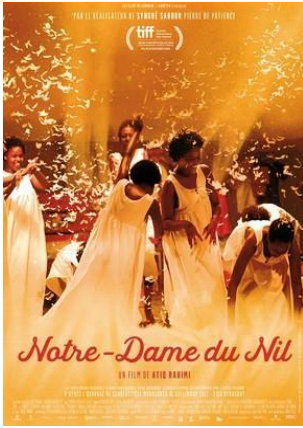
LA MOSTRA
DE CINEBAIX
FESTIVAL DE CINEMA INTERNACIONAL
DEL BAIX LLOBREGAT

Notre-Dame du Nil

Direcció: **Atiq Rahimi**

Països: França, Bèlgica, Ruanda, Mònaco (2019)

Festival de Cinema Africà

Fitxa tècnica

Guió Atiq Rahimi, Ramata Sy (novel·la: Scholastique Mukasonga) **Fotografia** Thierry Arbogast **Interpretació** Pascal Greggory, Malaika Uwamahoro, Albina Kirenga, Amanda Mugabekazi, Clariella Bizimana, Belinda Rubango **Durada** 93 min **Gènere** Drama
Llengües Francès i ruandès, amb subtítols en català

Sinopsi

Ruanda, 1973. En el prestigiós institut catòlic Notre-Dame du Nil, situat al cim d'un turó, dues joves ruandeses es preparen per formar part de l'elit del país. A punt d'obtenir el diploma, les dues noies comparteixen la mateixa habitació, els mateixos somnis, els mateixos problemes com a adolescents. Però a la resta del país, així com a la resta de l'institut, van creixent profunds antagonismes que canviaran per sempre el destí d'aquestes dues noies i el de tot el país. (Cineuropa)

Crítica

06.09.2019 - Atiq Rahimi explora els vincles entre allò sagrat i la violència i se submergeix el 1973 a les arrels del genocidi de Ruanda en un món de noies joves de l'elit aparentment innocents

Se suposa que han de "convertir-se en bones ciutadanes i bones cristianes", però les atraparan en el remolí d'una història de terra i sang al cor de l'Àfrica. Amb **Notre-Dame du Nil**, estrenada mundialment en l'obertura de la secció Contemporary World Cinema del 44è Festival de Toronto, el cineasta francoafganès **Atiq Rahimi** va triar una visió original per abordar el tema del genocidi ruandès de 1994, ja tractat moltes vegades a la gran pantalla (*Hotel Rwanda*, *Shooting Dogs*, *Munyurangabo*, etc.). Adaptant (juntament amb **Ramata Sy**) la novel·la homònima de **Scholastique Mukasonga**, el director de *Terre et Cendres* i de *La piedra de la paciencia* ha decidit tornar al 1973, a les fonts de violència interètnica que van provocar més de 800.000 morts al "país dels mil turons" 21 anys després. Una onada de barbàrie que la pel·lícula també vincula al passat colonial d'un territori la selva sublim i pacífica del qual també és una àrea de volcans, com les noies protagonistes de la història la innocència de les quals serà sacrificada a l'altar d'odi.

Construït a la natura, l'institut catòlic Notre-Dame du Nil, dirigit per una monja europea, és una escola de secundària estatal on s'educa els nens de l'elit de Ruanda. Les filles dels ministres o caps de personal, les adolescents ja cortejades per ambaixadors, els joves interns (que comparteixen un dormitori) han de parlar en francès i no en ruandès, se'ls ensenya la història del vell continent i els modals, i la seva vida quotidiana està marcada per misses i processons no gaire lluny d'allà, a prop d'una cascada, l'estàtua de Nostra Senyora del Nil, una Mare de Déu esculpida com una dona africana. També viu a la zona "el Blanc", Fontenaille (**Pascal Greggory**), que dirigeix una plantació i està molt interessat en les llegendes locals, especialment la de l'antic regne tutsi. Una qüestió ètnica que també interfereix en l'organització de l'escola (un 10% de les places són per als tutsis) i que interfereix cada vegada més en la vida dels residents, especialment Virginia (**Amanda Santa Mugabekazi**), Modesta (**Belinda Rubango Simbi**), Veronica (**Clariella Bizimana**) i Gloriosa (**Albina Sydney Kirenga**). Aquesta última comença a actuar i a mentir per encoratjar hutus ("la majoria de la gent"), obrint la porta a "un dimoni" ("Colpeja'm, no ets digne de la sang hutu, escarabat") i a la rotunda propaganda en les esferes més altes del país, despertant les armes... S'alça la tempesta...

Construïda en quatre parts ("Innocència", "Sagrat", "Sacrilegi", "Sacrifici") precedides per un bell pròleg, **Notre-Dame du Nil** fa un molt bon ús del seu esplèndid paisatge natural i de la feina de **Thierry Arbogast** en la direcció de fotografia per teixir una trama que es desenvolupa en dos nivells. El primer ofereix retrats molt bonics de noies joves (encara que és una mica difícil distingir una de l'altra a causa dels seus uniformes idèntics) amb les preocupacions de la seva edat i que gradualment s'esmunyirà cap a zones més fosques. La segona capa és una càmera d'eco històric que il·lumina el rerefons colonialista dels trastorns contemporanis i dibuixa simbòlicament el substrat de les guerres religioses i els esperits de la natura. Atiq Rahimi (qui, per primera vegada, no va adaptar una de les seves pròpies novel·les) també varia el tractament estilístic, mantenint-se realista sense caure en el naturalisme mentre injecta fragments onírics, de vegades gairebé lírics. El conjunt forma un tot alhora clàssic i original, i desafortunadament instructiu sobre com un món angelical pot convertir-se gradualment, sota influència, en un malson.

Fabien Lemerrier – cineuropa.org

Organització:

En conveni amb:

